

080321 Långfredagen Claes Strömqvist

Den här dagen liknar ingen annan i kyrkan. När Jesus med hög röst ger upp andan på avrättningsplatsen utanför Jerusalem, då måste allt som ger extra liv och glädje åt gudstjänsten tystna. Klockorna, orgeln, ljusen, färgerna. Med en död Frälsare kan ingen nattvard firas.

I dag påminns vi inte bara om världens ondska och grymhet. Den påminnelsen får vi varje dag. I dag påminns vi inte bara om den död som vi alla har framför oss. Den som inte gärna vill bli påmint om.

Vi ställs inför något ännu mer skakande: Gud är död. Av människan utkörd ur människans liv. Förrådd, förnekad och övergiven av sina egna. Mobbad, skymfad, hatad av fienderna. Avklädd, fastspikad, bjuden vin blandat med galla av maktens redskap. Ytterst är det vad syndafallet handlar om. Vi avsätter Gud som Gud och tar över själva. Dödar sonen för att lägga beslag på arvet, som Han själv antyder i en av sina liknelser. (Matt 21:33 f)

I Kristus Jesus har hela den gudomliga fullheten förkroppsligats och tagit sin boning, säger Kolosserbrevet. När Han dör är det Gud som dör.

Gör det någon skillnad om Gud lever eller inte? Fungerar inte vardagslivet som om Han redan för länge se´n är ute ur våra sammanhang?

Men om Han är ute, vad återstår då? Annat än det korta liv vi har på oss, tills vår stund är inne? Annat än onskans och grymhetens och dödens triumf? Annat än tomheten och meningslösheten?

Om Gud inte finns är allting tillåtet, kan vi bara konstatera med Dostojevskij.

Matteus är ensam om några detaljer i sin skildring av långfredagsdramat.

Bl a att jorden skakade, klipporna rämnade och gravarna öppnade sig.

Det som sker, när Jesus dör, får själva jorden att darra och solen att mista sitt sken.

Gud hade genom Jesus uppenbarat sig själv för oss och givit oss det yttersta beviset på sin kärlek. Det lönades med den yttersta kallsinnighet och hårdhet.

Då skakas inte bara Jerusalems klippor - utan hela tillvarons grundvalar.

Det är ju Han genom vilken allting är skapat, som behandlas så.

"Skulle inte jorden skälva för detta, så att alla som bor där får sorg? står det skrivet hos profeten Amos (8:8). Den dagen, säger Herren Gud, låter jag solen gå ner vid middagstid och lägger jorden mörk på ljusa dagen" (8:9).

Men nu var det inte bara klipporna som rämnade utan också förhänget i templet.

I två delar uppifrån och ända ned. Förhänget – förlåten - som skilde det heliga från det allra heligaste.

Platsen för Guds egen närvaro på jorden. Dit fick ingen människa gå in. Utom översteprästen på den stora försoningsdagen med syndabockens blod.

Nu brast det förhänget. Vägen till Gud öppnades. Allt som skilt Gud och människa åt röjdes undan. Det här står det mycket om i Hebreerbrevet i NT. T ex "Nu har Kristus trätt fram som överstepräst för det goda som skall komma. Han har en gång för alla trätt in i den helgedom som inte är gjord av människohand - d v s himlen - och vunnit befrielse åt oss för evigt." Och. "Detta hopp är vår själs ankare. Det är tryggt och säkert och når innanför förhänget, dit Jesus öppnade vägen för oss."

Jesu död är något oerhört. Det var något som skulle ske. Han gick in i det fullt medveten om vad som väntade honom. Han förklarade det i förväg flera gånger, utan att någon förstod honom. Efter uppståndelsen höll Han bibelstudier med lärjungarna och övertygade dem om att Messias måste lida detta.

Det fulla djupet i Jesu död kan ingen pejla. Han samlar i sin död all död. Det finns alltid nya dimensioner att upptäcka. Men att det skedde för vår skull, det är den enkla sanning, som varje liten människa kan ta till sig och lita på.

I allt tänkbart kaos, som naturens krafter kan åstadkomma, i de helveten, som människan själv är förmögen att skapa åt andra människor, i det mörkaste mörker, i meningslösheten och tomheten, i sorgens chock och vakuum, där är Han som drabbad bland alla drabbade.

Därför kan ingenting, varken liv eller död, varken krafter i höjden eller krafter i djupet, varken något som finns eller något som kommer skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus. (Rom 8:38 f)

För där han är, där är ljuset mitt i mörkret, där är försoningen mitt i all skuld, där är livet i själva döden. Gravarna öppnas och ger tillbaka dem som vilar där.

Även denna dag- denna goda fredag - kan hjärtat fyllas av glädje, tacksamhet och lovsång. Nu kan vi invänta den tredje dagen, då allt blir förvandlat.

Hade Gud varit definitivt död, då hade hela tillvaron brustit. Nu vet vi att han lever. Redan i den gamla världen ligger den orubbliga grunden till den nya. Därför att Han som dog på korset - genom sin död och uppståndelse har avvärjat alla mörkrets och dödens makter och fört liv och oförgänglighet fram i ljuset. Den skuldsanering som denna stora försoningsdag medför erbjuds nu alla skuldtyngda.

Hade onskans makter bara vetat - hade man inte korsfäst härlighetens Herre.

Nu föll de på eget grepp och är grundbesegrade. Fast de haft så många texter från GT, som beskrivit detta som går i uppfyllelse på Långfredagen. Inte minst den vi hört i dag från Jesaja 53 och den älskade Josefsberättelsen från slutet av 1 Moseboken:

Genom att sänka ned Josef i brunnen och sälja honom som slav, räddar bröderna livet på sig själva och många. Den förkastade brodern blev upphöjd till den främste i Egypten och såg till att det fanns säd till de hungriga.

Så räddar den samlade mänskligheten, vi här inbegripna, livet åt oss genom att förkasta och korsfästa vår broder. Han som så blir upphöjd till hela tillvarons främste. Vars nedbrutna kropp förvandlas till Livets bröd. Det som mättar vår djupaste hunger och som aldrig tar slut utan räcker till alla hur mycket det än bryts och delas.

Tack Herre Jesus! För din död som är mitt liv, för din utblottelse som är min rikedom, för din förnedring som är min upphöjelse.